

ELS CATALANS NO SOM CASTELLANS

Que l'Ajuntament de Lleida avui passi a donar el mateix tracte a la llengua catalana que a la castellana no hauria d'estranyar a tots aquells que mai no han mogut un dit en contra d'aquesta mateixa situació, si no molt pitjor, a moltíssimes altres poblacions catalanes del País Valencià, del Rosselló, de la franja de ponent, etc.

Tampoc no hauria d'estranyar a tots els que defensen l'ensenyament obligatori del castellà a les escoles de Catalunya, que és el que també estableix el sistema anomenat d'immersió lingüística, que en realitat s'incompleix sistemàticament en perjudici del català, ni als que consideren normal la lliure emissió de canals audiovisuals castellans, ni als que permeten la massiva castellanització de la sanitat, etc. Vist així, la igualació institucional del català i el castellà fins i tot és un tracte favorable al català, ja que no representa la catalanitat real de la societat (que volta el 30% a tot Catalunya).

Les llengües castellana i francesa ni són llengües de Catalunya ni encara menys hi representen cap riquesa, sinó tot el contrari: empobri-ment cultural, destrucció i violència. És per això que ni poden ni han de tenir cap paper en una Catalunya lliure i plena.

Perquè el català torni a florir en una societat desenvolupada cal des-castellanitzar i desafrancesar el poble de Catalunya fins al punt que desconegui aquestes dues llengües. S'ha d'exigir que el castellà i el francès no tinguin cap presència ni en els col·legis ni en les insti-tucions, i mentre això no arribi caldrà boicotejar tant com sigui possible el castellà, a les institucions, al carrer... però sobretot l'ensenyament que se'n fa a les escoles.

